

(Кидає через тин цвіток.)

Чуєш? дожидай ся ж! (Виходить сотник.)

Настя (співва).

„Не ходи, не нуди, не залищай ся! —
Не сватай, не піду, не сподівай ся!”

Сотник.

А їй байдуже, мов не знає!
Неначе та сорока скачс.
Настусю! чом же ти не плачеш?
Адж-ж Петруся вже немає.

Настя.

Дивіте ся, яка печаль!
То й плачте, коли жаль!

Сотник.

Мені байдуже.

Настя.

А мені
Ще байдужійше, він не мій.
А я вже заповіді знаю
Усі до одної.

Сотник.

Усі?

Настя.

Нехай хоч зараз сповідає
Отець Хома ваш голосний.

Сотник.

А повинчаємось в неділю?

Настя.

А вже-ж! Так ми ще не говорили;
Як одговіємось, тогді.

Сотник (цілує її).

Моя голубко сизокрила,
Моя ти ягідко! (Тванде і приговорює:)